

Европейски съд по правата на човека

Джананджели срещу Италия
(Giannangeli v. Italy)

жалба № 41094/98

Решение от 5 юли 2001 г. на II отделение на Съда

(резюме)*

Чл. 6, т. 1: право на гледане на делото в разумен срок (при наличие на наказателно обвинение)

Чл. 6, т. 1 възлага на договарящите държави задължението да организират съдебните си системи така, че съдилищата да са способни да отговарят на всички изисквания на тази разпоредба, включително и задължението делата да бъдат гледани в разумни срокове.

Факти по делото

На 16 февруари 1991 г. жалбоподателят издал чек на г-н Х. Когато последният се опитал да го осребри, се установило, че той е от книжка, открадната от г-н У. Банката информирала полицията, която конфискувала чека и сезирала прокуратурата.

На 12 ноември 1992 г. жалбоподателят бил уведомен от прокуратурата, че в съда са внесени обвинения срещу него за пране на пари, фалшификация и измама. На първото заседание на съда, което се провело на 9 декември 1993 г., както било насрочено, делото било прекратено по обвиненията за фалшификация и измама, разпитан бил свидетел по първото обвинение и било насрочено ново заседание за 16 юни 1994 г. То било отложено за 1 март 1995 г., защото от 13 до 18 юни 1994 г. адвокатите стачкували. После делото било пренасрочено за 2 март 1995 г., но било отложено за 15 февруари 1996 г., тъй като адвокатът на жалбоподателя нямал възможност да се яви на заседанието. На тази дата делото било отново отсрочено за 23 януари 1997 г., когато пък било отложено за 10 юли същата година, поради пренатовареност на съда. На това заседание последвало ново отлагане за 20 ноември 1997 г., поради необходимостта да бъде разпитан неявил се свидетел. На тази дата съдът произнесъл присъда, с която оправдал жалбоподателя. Тя влязла в сила на 4 януари 1998 г.

Резюме на решението на Европейския съд

---

* Материалът е подготвен и предоставен от Фондация *Български адвокати за правата на човека*, като част от диск „Сборник материали по правата на човека”, издаден от НИП през 2007 г.

13. Жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията, поради прекомерната продължителност на наказателното производство срещу него.

А. Периодът, който трябва да бъде разгледан

14-15. Съдът приема, че периодът от значение за делото обхваща пет години, един месец и двадесет и три дни за една инстанция – от уведомяването на жалбоподателя, че срещу него има повдигнати обвинения (12 ноември 1992 г.) до влизането в сила на оправдателната присъда (4 януари 1998 г.).

Б. Разумен характер на продължителността на производството

16. “Според практиката на Съда, разумният характер на продължителността на производството трябва да се преценява с оглед на специфичните обстоятелства по делото и като се имат предвид установените в тази практика критерии, по-специално сложността на случая и поведението на жалбоподателя и на властите (виж, наред с други, решенията по делата *Пелисие и Саси с/у Франция*¹ (GC), № 25444/94, пар. 67, ECHR 1999-II и *Филис с/у Гърция*² (№ 2) от 27.06.1997 г., Reports 1997-IV, стр. 1083, пар. 35).”

17. Според жалбоподателя, цялостната продължителност на процеса в случая е в нарушение на изискването за “разумен срок”. Правителството възразява, че няколко заседания са били отложени заради неявяване на адвоката или на свидетел и заради адвокатска стачка.

18. “Съдът отбелязва на първо място, че случаят не се е отличавал със сложност. Що се отнася до поведението на жалбоподателя, той констатира, че съдебното заседание от 2 март 1995 г. е било отложено за 15 февруари 1996 г. поради извинителна невъзможност на неговия адвокат да присъства. Макар и това отлагане да е било поискано от жалбоподателя и той да може да се счита за частично отговорен за произтеклото забавяне, това не е в състояние да оправдае насрочването на следващото заседание за след почти цяла година (виж решението по делото *Зана с/у Турция*³ от 25.11.1997 г., Reports 1997-VII, стр. 2552, пар. 79). Съдът отбелязва освен това, че съдебното заседание, насрочено за 16 юни 1994 г., е било отложено поради проведената от 13 до 18 юни с.г. стачка на адвокатите. В това отношение той припомня, че забавяне на наказателното производство, причинено от адвокатска стачка, не може да бъде вменено в отговорност на държавата, но времето, изтекло между края на стачката и следващото съдебно заседание, се дължи на поведението на властите (виж решението по делото *Портингтън с/у Гърция*⁴ от 23.09.1998 г., 1998-VI, стр. 2633, пар. 33). На Съда не са неизвестни усложненията, които стачките могат да предизвикат, като пренатоварят графика на делата, които съдилищата трябва да разгледат (виж, *mutatis mutandis*, решението по делото *Папагеоргиу с/у Гърция*⁵ от 22.10.1997 г., Reports 1997-VI, стр. 2291, пар. 48). Въпреки това, като се има предвид,

---

¹ Pelissier and Sassi v. France

² Philis v. Greece

³ Zana v. Turkey

⁴ Portington v. Greece

⁵ Papageorgiou v. Greece

че следващото съдебно заседание е било насрочено за 1 март 1995 г., т.е. повече от осем месеца след края на стачката, Съдът счита, че държавните власти носят поне отчасти отговорност за този период.”

19. По отношение на поведението на държавата Съдът отбелязва, че съществува период на бездействие, който не може да бъде приет за оправдан. На първо място това е времето от съобщаването на жалбоподателя, че срещу него са внесени обвинения (12 ноември 1992 г.), до първото съдебно заседание (9 декември 1993 г.). Нещо повече, съдът по своя инициатива е отложил заседанието от 15 февруари 1996 г. първо за 23 януари и след това за 10 юли 1997 г. Тези забавяния са общо повече от две години и пет месеца не могат да бъдат оправдани с пренатовареност на съда. “В тази връзка Съдът напомня, че чл. 6, т. 1 възлага на договарящите държави задължението да организират съдебните си системи така, че съдилищата да са способни да отговорят на всички изисквания на тази разпоредба, включително и задължението делата да бъдат гледани в разумни срокове” (виж решението по делото *Портингтън с/у Гърция* от 23.09.1998 г., Reports 1998-VI, стр. 2633, пар. 33).”

20. “Като взема предвид поведението на властите, занимавали се със случая, Съдът смята, че една обща продължителност от пет години, един месец и двадесет и три дни за една инстанция е прекомерна. Следователно, налице е нарушение на чл. 6, т. 1 от Конвенцията⁶”.

22-27. Съдът приема, че в резултат на продължителността на производството жалбоподателят е претърпял неимуществени вреди. Като прави преценка по справедливост, той му присъжда обезщетение в размер на 13 000 000 италиански лири, както и 5 000 000 италиански лири за направените разноски по делото в Страсбург.

---

⁶ Решението е единодушно.